

3

„Toto je prístavok. Kedysi tu boli stajne, ale uvedomili sme si, že tu bude Willovi najlepšie, lebo je to na prízemí. Tu je voľná izba, v ktorej môže Nathan prespať, keby bolo treba. Spočiatku sme to využívali dosť často.“

Pani Traynorová svižne kráčala po chodbe, rad-radom ukazovala na dvere, bez obzretia kráčala vpred, vysoké podpätky jej klopkali na dlažbe.

„Tu sú kľúče od auta. Poistila som vás. Dúfam, že údaje, ktoré ste uviedli, boli pravdivé. Nathan vám ukáže, ako funguje rampa. Stačí, ak Willovi pomôžete správne sa posadiť, a o ostatné sa už postará vozidlo. Hoci... momentálne veľmi netúži niekam chodiť.“

„Vonku je dosť mrazivo,“ podotkla som.

Pani Traynorová akoby ma nepočula.

„V kuchyni si môžete uvariť čaj alebo kávu. Dbám na to, aby bolo v linke vždy všetko, čo treba. Kúpeľňa je tu...“

Otvorila dvere a ja som hľadela na biele kovové zdvíhacie zariadenie nad vaňou. Pod sprchou bolo mokro, vedľa stál zložený invalidný vozík. V sklenej skrínke v kúte boli úhľadne uložené akési balíčky. Z tej diaľky som nevidela, čo to vlastne je, ale v kúpeľni sa vznášala výrazná vôňa dezinfekčného prostriedku.

Pani Traynorová zatvorila dvere, na chvíľu sa obrátila ku mne. „Asi by som mala zdôrazniť, že je veľmi potrebné, aby Will mal stále niekoho pri sebe. Predchádzajúca opatrovatelka ho na pár hodín nechala samého, a kým šla odviezť auto do opravy, Will... sa zranil.“ Preglgla, akoby pri tej spomienke trpela.

„Nikam neodídem.“

„Samozrejme, budete potrebovať... malé prestávky na oddych. Len chcem zdôrazniť, že Willa nemožno nechať samého dlhšie ako desať-pätnásť minút. Keby sa vyskytlo niečo nevyhnutné, zdvihnite domáci telefón – možno bude doma môj manžel Steven, alebo mi zavolajte na mobil. Ak si budete potrebovať oddýchnuť, bola by som rada, keby ste ma upozornili včas. Náhradná sila sa nehladá ľahko.“

„Nie.“

Pani Traynorová otvorila skrinku v hale. Hovorila ako osoba, ktorá má svoju reč nacvičenú.

Koľko opatrovateliek tu asi pracovalo predtým mnou? prebleslo mi hlavou.

„Kým Will bude mať iný program, mohli by ste sa trochu venovať domácnosti – vyprať posteľné obliečky, pobehať izby vysávačom a podobne. Čistiace prostriedky sú pod drezom. Možno nebude chcieť, aby ste boli celý čas pri ňom. Ale to si už vyriešite sami.“

Pani Traynorová pozrela na moje oblečenie, akoby si ho až teraz všimla. Mala som oblečenú voľnú vestu, o ktorej môj otec tvrdí, že v nej vyzerám ako emu. Pokúsila som sa usmiať, ale musela som na to vynaložiť veľké úsilie.

„Samozrejme, bola by som rada, keby ste spolu... vychádzali dobre. Bolo by fajn, keby vás mohol brať skôr ako priateľku než platenú silu.“

„Pravdaže. A čo rád... ehm... robí?“

„Rád pozerá filmy. Niekedy počúva rádio alebo hudbu. Má digitálne zariadenie, takže ak mu ho položíte k ruke, dokáže ho aj sám ovládať. Prstami do istej miery dokáže pohybovať, no má problémy niečo uchopiť.“

Jej slová mi zdvihli náladu. Ak má jej syn rád hudbu a filmy, určite nájdeme spoločnú reč. V duchu som už videla, ako sa s tým mladým mužom smežeme na nejakej hollywoodskej komédii alebo ako behám s vysávačom po izbe, zatiaľ čo on počúva hudbu. Možno to bude celkom fajn. Možno by sme mohli byť priatelia. Ešte nikdy som nemala postihnutého priateľa – poznala som iba Treeninho kamaráta Davida, ten bol hluchý, ale dokázal vám jedným hmatom vyvrátiť hlavu, ak ste naznačili, že je postihnutý.

„Máte nejaké otázky?“

„Nie.“

„Tak poďte, predstavím vás.“ Pozrela na hodinky. „Nathan ho už zrejme obliekol.“

Pred dverami sme chvíľu váhali, napokon pani Traynorová zaklopala. „Si tam? Rada by som ti predstavila slečnu Clarkovú, Will.“

Nijaká odpoveď.

„Will? Nathan?“

„Už vyzerá slušne, pani Tí,“ ozvalo sa novozélandským prízvukom.

Otvorila dvere. Obývačka v prístavku bola zdanlivo veľmi veľká, celú jednu stenu tvorili sklené dvere s výhľadom na šírú krajinu. V kúte ticho pukotalo drevo v kozube, pred obrovským televízorom s plochou obrazovkou stála nízka béžová pohovka a na nej vlnená prikrývka. Izba pôsobila vkusne a pokojne – ako hniezdo škandinávskeho starého mládenca.

V strede izby stál čierny invalidný vozík, cez sedadlo aj cez opierku bola prehodená ovčia kožušina. Pri vozíku čupel mocne stavaný muž v bielom ošetrovateľskom mundúre bez goliera a upravoval nohy muža na opierke. Keď sme vstúpili do izby, muž na vozíku zdvihol pohľad spod strapatých, neumytých vlasov. Pohľady sa nám stretli a po chvíli sa mu z úst vydral ston, pri ktorom tuhla krv v žilách. Nato vykřivil ústa a vydal ďalší neľudský krik.

Videla som, ako jeho matka stuhla.

„Will, prestaň.“

Ani na ňu nepozrel. Odkiaľsi z hĺbky hrude sa ozval ďalší prehistorický škrek. Hrozný, bolestný zvuk! Usilovala som sa nedať nič najavo. Muž robil grimasy a s naklonenou hlavou a so zdvihnutými plecami na mňa hľadel, črty znetvorené. Pôsobil groteskne, nahnevane. Cítila som, že hánky na prstoch, v ktorých som držala kabelku, mi obeleli.

„Will, prosím ťa!“ V hlase jeho matky znel náznak hystérie. „Prosím ťa, prestaň s tým.“

Bože dobrý, tak toto naozaj nie je pre mňa! Sťažka som preglgla. Ten muž na mňa stále uprene hľadel. Akoby čakal, že niečo urobím.

„Ja som... ja som Lou.“ Netypický rozochveným hlasom som prerušila ticho. Prebleslo mi hlavou, či mu mám podať ruku, ale vzápätí som si uvedomila, že by ju nevedel chytiť, a tak som mu len chabo kývla. „To je zdobnenina Louisy.“

Na moje prekvapenie sa mu tvár vyjasnila a vystrel plecيا.

Will Traynor na mňa vytrvalo hľadel, na tvári mu pohrával slabý úsmev. „Dobré ráno, slečna Clarková. Počul som, že ste moja najnovšia opatrovatelka.“

Nathan práve skončil s úpravou nožnej opierky. „Ste zlý, pán Tí.

Veľmi zlý.“ Uškrnul sa, podal mi veľkú ruku a ja som mu ju stisla. Nathana akoby nemohlo nič vyvieť z miery. „Žiaľ, práve vám dokonale predviedol postavu Christyho Browna.“ Christy Brown bol írsky spisovateľ – po mozgovej obrne dokázal písať iba prstami na nohách. „Ale zvyknete si naňho. Pes, ktorý šteká, nehryzie.“

Pani Traynorová držala v štíhlych bielych prstoch krížik na zlatej retiazke. Od nervozity ním pohybovala doprava-dola. Tvár mala meravú. „Nechám vás samých, vy sa už zblížite. Keby ste potrebovali pomoc, stačí zdvihnúť domáci telefón. Nathan vám vysvetlí Willov denný režim aj to, ako funguje jeho zariadenie.“

„Som tu, mama. Nemusíš hovoriť za mňa. Mozog ešte nemám ochrnutý. Zatiaľ.“

„Vieš, Will, ak budeš protivný, asi bude najlepšie, ak sa slečna Clarková porozpráva radšej s Nathanom.“ Všimla som si, že matka sa pritom naňho nedívala. Pohľad upierala na dlážku. „Dnes pracujem z domu, takže na obed sa tu zastavím, slečna Clarková.“

„Fajn.“ Znelo to ako škrečok.

Pani Traynorová zmizla. Kým sa na chodbe ozýval kľopot podpätkov, všetci sme mlčali.

Napokon prerušil ticho Nathan. „Nebude ti prekážať, Will, ak slečne Clarkovej vysvetlím, kedy užívaš ktoré lieky? Mám ti pustiť telku? Alebo radšej hudbu?“

„Rádio Štyri, prosím ťa.“

„Jasné.“

Prešli sme do kuchyne.

„Pani Tí spomínala, že nemáte veľké skúsenosti s kvadruplegikmi, však?“

„To nemám.“

„Okej. Tak pre dnešok budem stručný. Máme tu fascikel, z ktorého sa dozviete všetko, čo Will potrebuje, aj telefónne čísla na pohotovosť. Odporúčam vám, aby ste si to preštudovali, keď budete mať chvíľku voľna. A mám dojem, že tie voľné chvíľky budete mať.“

Nathan zvesil z opaska kľúč a odomkol skrinku plnú škatuliek a plastových nádob s liekmi. „Tak teda, toto patrí k mojim povinnostiam, ale mali by ste vedieť, kde čo je, pre prípad potreby. Tamto na stene je rozpis, kde je presne uvedené, čo kedy užíva. Ak mu dáte lieky navyše, zaznačte to sem,“ ukázal na papier, „ale bude najlepšie, ak sa na začiatku o všetkom poradíte s pani Tí.“

„Netušila som, že mu budem dávkovať lieky.“

„Nie je to nič ťažké. On väčšinou vie, čo potrebuje. Ale niekedy mu treba pomôcť pri prehltaní. Na to je tento pohárik. Alebo môžete liek rozdrviť v mažiari a dať mu ho do nápoja.“

Vzala som do ruky jednu škatuľku. V živote som nevidela toľko liekov na jednom mieste, iba ak v lekárni.

„Okej, takže berie dva lieky na krvný tlak – tento je na zníženie tlaku, keď ide spať, tento na zvýšenie, keď ráno vstane. Tieto lieky potrebuje dosť často na potlačenie svalových kŕčov – jednu mu treba dať okolo desiatej predpoludním, druhú okolo tretej popoludní. S tými nemá problémy pri prehltaní, lebo sú malé a obalené. Tieto lieky sú na uvoľňovanie močového mechúra a tieto na reflux. Niekedy ich potrebuje po jedle, ak má problémy so záhou. Toto antihistaminikum užíva ráno a toto sú nosové spreje, ale tie mu striekam väčšinou až tesne pred odchodom, tak si nemusíte robiť obavy. Ak má bolesti, môžete mu dať paracetamol, niekedy dostáva aj tabletky na spanie, ale na druhý deň po nich býva podráždený, tak sa ich usilujeme obmedzovať. Toto,“ zdvihol ďalšiu fľaštičku, „sú antibiotiká, ktoré dostáva každé dva týždne pri výmene katétra. Tie mu budem dávať ja, ale keby som tu náhodou nebol, nechám vám presné inštrukcie. Sú dosť silné. Sú tu aj škatule s gumenými rukavicami, keby ste ho niekedy museli umývať. A je tu krém, keby mal preležaniny, ale odkedy tu máme nafukovací matrac, už ich nemá.“

Ako som stála, siahol do vrečka a podal mi ďalší kľúč. „Toto je rezervný kľúč,“ vysvetlil mi. „Nedávajte ho nikomu. Ani Willovi, jasné? Strážte ho ako oko v hlave.“

„Teda, je toho dosť na zapamätanie,“ preglgla som.

„Všetko máte aj na papieri. Dnes si zapamätajte akurát lieky proti kŕčom. Tieto tu. Keby ste mi niekedy potrebovali zavolať, je tu aj moje číslo na mobil. Keď sa nestarám o Willa, študujem, tak budem radšej, ak mi nebudete volať často, ale kým sa nezabeháte, pokojne mi kedykoľvek brknite.“

Civela som na fascikel pred sebou. Mala som pocit, akoby som išla na skúšku bez prípravy. „Čo ak bude chcieť ísť... na záchod?“ Spomenula som si na zdvíhacie zariadenie. „Nie som si istá, či ho, ehm, zdvihnem.“ Usilovala som sa nedať najavo paniku.

Nathan pokrútil hlavou. „S tým si nerobte starosti. Na to má

katéter. Okolo obeda prídem a vymením mu ho. Vy tu nie ste na fyzickú prácu.“

„A na čo tu vlastne som?“

Nathan chvíľu hľadel na dlážku, až potom pozrel na mňa. „Pokúste sa ho trochu rozveseliť, dobre? Je... je trochu mrzutý. Ale to je za daných okolností... pochopiteľné. No budete potrebovať hrošiu kožu. Ten ranný výstup mal poslúžiť na to, aby vás vykoľajil.“

„Preto mi tak dobre platia?“

„Áno. Niet nad bezplatný obed, čo?“ Nathan ma potľapkal po pleci. Cítila som, ako sa mi pri tom roztriaslo celé telo. „Ale nebojte sa, nemusíte okolo neho chodiť po špičkách.“ Zaváhal. „Mám ho rád.“

Vyslovil to, akoby ho mal rád iba on.

Vyšla som za ním do obývačky. Vozík Willa Traynora stál teraz pri okne, takže k nám bol obrátený chrbtom, hľadel von a počúval rádio.

„Ja som tu nateraz skončil, Will. Chceš odo mňa ešte niečo, kým odídem?“

„Nie, ďakujem, Nathan.“

„Tak ťa teda zverujem do šikovných rúk slečny Clarkovej. Dovidenia na obed, stavec.“

S rastúcou panikou som sa dívala, ako si ošetrovateľ oblieka bundu.

„Tak príjemnú zábavu, ľudkovia.“ Nathan na mňa žmurkol a vzápätí ho nebolo.

Stála som uprostred izby s rukami vo vreckách a nebola som si istá, čo mám robiť. Will Traynor stále hľadel cez okno, akoby som tam nebola.

„Nechcete, aby som vám uvarila šálku čaju?“ spýtala som sa konečne, keď už bolo ticho neznesiteľné.

„Aha, áno, dievča, ktoré si zarába na živobytie varením čaju. Rozmýšľal som, ako dlho potrvá, kým budete chcieť predviesť svoje umenie. Nie, ďakujem.“

„Tak teda kávu?“

„V tejto chvíli sa mi nežiadajú horúce nápoje, slečna Clarková.“

„Môžete mi hovoriť Lou.“

„Čo mi to pomôže?“

Zažmurkala som, chvíľu som len stála s otvorenými ústami. Potom som ich zatvorila. Otec mi vždy hovoril, že vtedy vyzerám hlúpejšia, než v skutočnosti som. „Tak teda... môžem vám priniesť niečo iné?“

Obrátil sa a pozrel na mňa. Na brade mal niekoľkokotýždňové strnisko a v očiach nečitateľný pohľad. Nato sa odvrátil.

„Tak teda...“ Rozhliadla som sa po izbe. „Pozriem sa, či netreba niečo vyprať.“

S búšiacim srdcom som vyšla von. V bezpečí kuchyne som vytiahla mobil a vytukala esemesku sestre:

Je to hrozné. Nenávidí ma.

O pár sekúnd prišla odpoveď:

Si tam len hodinu, ty dilino! Rodina má finančné suchoty. Pozbieraj sa a myslí na hodinovú mzdu. x

Zaklapla som veko na mobile a nafúkla som líca. V kúpeľni som prezrela kôš s bielizňou, podarilo sa mi do štvrtiny naplniť práčku a niekoľko minút som študovala návod. Nechcela som práčku nastaviť na nesprávny program ani urobiť niečo iné, aby som pred Willom alebo pani Traynorovou nevyzerala znova ako hlupaňa. Pustila som práčku a chvíľu som premýšľala, čo by som asi mala robiť. Zo skrinky na chodbe som vytiahla vysávač a pobehala som ním chodbu aj dve spálne. Prebleslo mi hlavou, že keby ma videli rodičia, určite by chceli urobiť pamätnú fotku. Voľná spálňa pôsobila pusto ako hotelová izba. Mala som podozrenie, že Nathan tu často nespáva. Veru sa mu ani nečudujem...

Pred spálňou Willa Traynora som zaváhala, no potom som si povedala, že sa patrí ju povysávať tak ako ostatné miestnosti. Na jednej stene boli zabudované police, na ktorých stálo asi dvadsať zarámovaných fotografií.

Kým som vysávala okolo postele, ukradomky som na ne pozrela. Na jednej bol muž pri bandži džampingu z vysokého útesu, ruky rozťahnuté ako socha Krista. Na ďalšej bol muž, čo mohol byť Will, v akejsi džungli a na ďalšej fotke v spoločnosti opitých kamarátov. Všetci mali smokingy a motýliky a držali sa okolo pliec.

Na ďalšej fotke stál na lyžiarskom svahu s dievčaťom s tmavými okuliarmi a dlhými blond vlasmi. Naklonila som sa bližšie a vzala som fotku do rúk, aby som ho lepšie videla v lyžiarskych okuliaroch. Na fotke bol hladko oholený a aj v tom žiarivom svetle mala jeho tvár ten zvláštny lesk, aký vidieť na tvári bohatých ľudí, ktorí chodia na dovolenku tri razy do roka. Hoci mal na sebe hrubú lyžiarsku bundu,

bolo vidieť, aké má široké svalnaté ramená. Opatrne som postavila fotku na policu a ďalej som vysávala okolo postele. Napokon som vypla vysávač, vytiahla som šnúru zo zásuvky. Keď som ju začala skrúcať, zachytila som kútikom oka pohyb – až som sa strhla a zhĺkla. Vo dverách bol Will Traynor a pozoroval ma.

„Courchevel. Pred dva a pol rokom.“

Očervenela som. „Mrzí ma to. Len som...“

„Len ste si pozerali moje fotografie. A premýšľali ste, aké to musí byť hrozné, keď žil niekto takým životom a stal sa z neho kripel.“

„Nie.“ Ešte väčšmi som očervenela.

„Ak sa vás niekedy znova zmocní zvedavosť, ostatné fotografie sú v spodnej zásuvke,“ povedal.

Nato vozík tlmene zavrčal, otočil sa doprava a už ho nebolo.

Predpoludnie prebehlo v sklesnutej nálade a mala som pocit, že trvá celé roky. Ani sa nepamätám, kedy naposledy sa mi minúty tak vliekli. Usilovala som sa čo najviac sa zamestnávať a do obývačky som chodila čo najmenej – bolo mi jasné, že sa správam zbabelo, ale kašľala som na to.

O jedenástej som priniesla Willovi Traynorovi pohár s vodou a lieky proti kŕčom, ako ma žiadal Nathan. Tabletku som mu položila na jazyk a priložila som mu k ústam pohár, ako mi radili. Pohár bol z nepriehľadného svetlého plastu a vyzeral celkom ako ten, z akého pil Thomas, akurát nemal po bokoch obrázky kreslených filmových postavičiek. Will s námahou tabletku prehltol a potom mi naznačil, aby som ho nechala samého.

Utrela som prach na policiach, hoci ich nebolo treba utrieť, a premýšľala som, že sa pustím do umývania okien. V prístavku okolo mňa vládlo ticho, iba v obývačke, kde sedel Will, tlmene vrčal televízor. Necítila som sa ešte dosť uvoľnená, aby som pustila v kuchyni v rádiu nejakú hudobnú stanicu. Mala som podozrenie, že by sa o mojom hudobnom vkuse vyjadril dosť zdrvivúco.

O pol jednej prišiel Nathan – priniesol so sebou zvonka závan studeného vzduchu. „Všetko v pohode?“ spýtal sa so zdvihnutým obočím.

Tušim som sa v živote tak nepotešila, že niekoho vidím. „Ujde to.“

„Fajn. Teraz si môžete dať polhodinu pohov. S pánom Tí máme o tomto čase svoj vlastný program.“

Takmer som sa rozbehla do haly po kabát. Pôvodne som nemala v úmysle ísť na obed von, ale priam som zamdlievala od úľavy, že môžem vypadnúť. Vyhrnula som si golier, prehodila cez plece remeň na kabelke a rázne som vykročila po príjazdovej ceste, akoby som naozaj mala niekam naponáhlo. V skutočnosti som sa celú polhodinu len prechádzala po okolitých uliciach a vdychovala som horúce obláčiky do šálu previazaného cez ústa.

Na tomto konci mesta neboli nijaké kaviarničky a od zatvorenia Buttered Bunu tam nebolo ani bistro. Hrad bol pustý. Najbližší podnik, kde sa dalo najesť, bola reštaurácia nad moje pomery – tam by som si sotva mohla dovoliť kúpiť niečo na pitie, a už vôbec nie na jedenie. Všetky autá na parkovisku boli obrovské, drahé a poznávacie značky úplne nové.

Stála som na parkovisku pod hradom, ale tak, aby ma nebolo vidieť z Granta Housu, a vyťukala som Treenino číslo. „Ahoj.“

„Dobre vieš, že v práci nemôžem telefonovať. Dúfam, že si odtiaľ neutiekla.“

„Nie, len som potrebovala počuť priateľský hlas.“

„Je to fakt také zlé?“

„Treena, on ma nenávidí. Pozerá na mňa ako na nejakého potkana, čo dovliekla dnu mačka. A dokonca ani nepije čaj. Vyslovene sa pred ním skrývam.“

„Nemôžem uveriť, čo hovoríš.“

„Prečo?“

„Pre boha živého, rozprávaj sa s ním. Je pripútaný na ten hrozný vozík. A ty si pravdepodobne nanič. Jednoducho s ním skús nadviazať rozhovor, aby si ho lepšie spoznala. Čo také hrozné sa môže stať?“

„Neviem... fakt som si nie istá, či to tu vydržím.“

„Ja teda rozhodne neoznámim mame, že sa vzdávaš svojej práce po poľdni. Odmietnu ti vyplatiť sociálnu podporu, Lou. To nemôžeš urobiť. Nemôžeme si dovoliť, aby si s tým sekla.“

Mala pravdu. Nenávidela som ju.

Zavládlo ticho. Treena hovorila netypicky zmierlivým hlasom. A to mi robilo starosti. Podľa všetkého vie, že mám najhorší džob pod slnkom. „Počuj,“ pokračovala, „je to len na pol roka, ale budeš mať v životopise niečo, čo sa ti môže zísť pri hľadaní práce, a nakoniec možno nájdeš džob, čo sa ti bude naozaj páčiť. A pozri sa na to z tej svetlej stránky – aspoň neťaháš nočné šichty v mäsokombináte, nie?“

„Nočné šichty v mäsokombináte sú v porovnaní s týmto leháro...“

„Musím končiť, Lou. Uvidíme sa neskôr.“

„Nechcete si popoludní niekam vyjsť? Mohli by sme sa vyviezť autom, keby ste mali záujem.“

Nathan odišiel pred polhodinou. Šálky na čaj som umývala tak dlho, ako sa len dalo, a mala som pocit, že ak strávim v tomto tichom dome ešte hodinu, asi sa mi rozletí hlava.

Will obrátil pohľad na mňa. „A kam by ste ma vzali?“

„Neviem... možno by sme si mohli len tak niekde vyjsť za mesto.“ Niekedy sa hrám, že som Treena. Moja sestra patrí k ľuďom, ktorí dokážu zachovať v každej situácii pokoj a rozvahu, takže nikdy nemá problémy komunikovať s ľuďmi. A teraz som mala zo seba pocit, že sa správam profesionálne a optimisticky.

„Hm, takže jazdiť po vidieku,“ povedal, akoby o tom uvažoval. „A čo by sme tam videli? Stromy? Oblohu?“

„Neviem. Čo normálne robíte?“

„Nerobím nič, slečna Clarková. Akosi už nemôžem nič robiť. Len sedím. A vegetujem.“

„Ale povedali mi, že máte prispôbené auto.“

„A bojíte sa, že sa pokazí, ak ho nebudem využívať každý deň?“

„Nie, ale...“

„Chcete povedať, že by som mal ísť von?“

„Len som si pomyslela, že...“

„Pomysleli ste si, že mi výlet autom urobí dobre? Akože sa mám nadýchať čerstvého vzduchu?“

„Len sa pokúšam...“

„Slečna Clarková, kvalitu môjho života výrazne nezlepší jazda po stortfoldskom vidieku.“ Odvrátil sa.

Hlava mu klesla medzi plecia. Premýšľala som, či mu je tak pohodlne. Ale nebola práve vhodná chvíľa, aby som mu položila tú otázku. A tak sme sedeli v tichu.

„Nemám vám sem priniesť laptop?“

„Prečo? Viete o nejakej dobrej podpornej skupine kvadruplegikov? Alebo o Klube plechových koliesok?“

Zhlboka som sa nadýchla a usilovala som sa hovoriť sebedome.

„Tak mi napadlo... že keď už budeme spolu tráviť toľko času, možno by sme sa mohli trochu spoznať a...“

Na tvári sa mu mihol výraz, ktorý ma zastavil. Hľadel rovno pred seba, šklbalo mu svalom na sánke.

„Len sa mi zdá... že byť celý deň v spoločnosti jedného človeka je dosť dlho,“ pokračovala som. „Možno keby ste mi povedali niečo o tom, čo rád robíte, čo sa vám páči, potom by som... sa mohla pokúsiť, aby som s vami robila to, čo máte rád.“

Tentoraz bolo ticho priam bolestné. Počula som, ako pomaly pohlcuje môj hlas, nevedela som, čo s rukami. Po Treene a jej správaní nezostalo ani stopy.

Napokon vozík zavrčal a Will sa pomaly obrátil ku mne.

„Viem o vás len jedno, slečna Clarková. Moja matka vyhlásila, že ste určená.“ Vyslovil to, akoby to bola pohroma. „Môžeme uzavrieť dohodu? Mohli by ste pri mne nebyť určená?“

Preglgla som a do tváre mi stúpila horúčosť.

„Dobre,“ odvetila som, keď som sa znova zmohla na slovo. „Budem v kuchyni. Keby ste niečo odo mňa chceli, zavolajte ma.“

„Nemôžeš sa tak skoro vzdať.“

Ležala som na boku na posteli s nohami vystretými na stene, ako keď som bola tínedžerka. Mala som ich tak opreté už od večere, čo som nerobievala často. Odkedy sa narodil Thomas, Treena sa s ním nasťahovala do väčšej izby a mne zostala tá menšia, kde som vždy cítila klaustrofóbiu, ak som tam pobudla dlhšie ako polhodinu.

Ale nechcela som sedieť dolu s mamou a so starkým, lebo mama na mňa podchvíľou úzkostlivo pozrela a hovorila vety ako: „Časom to určite bude lepšie, zlatko.“ Alebo: „Nijaká práca sa človeku nepáči od prvého dňa,“ akoby za posledných dvadsať rokov bola čo len jediný raz zamestnaná.

Cítila som sa previnilo, hoci som nič neurobila.

„Nepovedala som, že sa chystám vzdať.“

Treena mi vtrhla do izby bez zaklopania ako každý deň, hoci ja som vždy musela ticho zaklopať na dvere jej izby, keby náhodou Thomas spal.

„Mohla som byť nahá. Mala si aspoň zakričať.“

„Už som videla aj horšie veci. Mama si myslí, že dáš výpoveď.“

Spustila som nohy zo steny a posadila som sa.

„Bože, Treena, je to horšie, než som si myslela. Je taký nešťastný.“

„Nemôže sa hýbať. Jasný, že je nešťastný.“

„Lenže on je sarkastický a správa sa protívne. Vždy keď niečo poviem alebo navrhnem, pozrie na mňa, akoby som bola korunovaná ťava, alebo mi povie čosi, že sa cítim ako dvojročné decko.“

„Pravdepodobne si naozaj povedala niečo hlúpe. Jednoducho si musíte na seba zvyknúť.“

„Nepovedala som nijakú hlúposť, dávala som si na to pozor. Jedine som mu navrhla, či sa nechce ísť povoziť za mesto. Alebo či nechce šálku čaju.“

„Možno sa tak na začiatku správa ku každému, kým sa neutvrdí, či ten človek pri ňom zostane. Stavím sa, že už mali celé húfy opatrovateliek.“

„Dokonca ani nechcel, aby som s ním zostala v jednej miestnosti. Ja to asi fakt nezvládnem, Katrina. Naozaj. Keby si tam bola, chápala by si ma.“

Treena nič nepovedala, len na mňa chvíľu hľadela. Vstala a nakukla za dvere, akoby sa uisťovala, či niekto nie je na chodbe.

„Rozmýšľam, že sa vrátim na univerzitu,“ vyšlo z nej napokon.

Môjmu mozgu chvíľu trvalo, kým zaregistroval túto zmenu témy.

„Preboha!“ zvolala som napokon. „Ale...“

„Vezmem si pôžičku na školné. Ale môžem dostať aj zvláštne štendium vzhľadom na to, že mám Thomasa, a univerzita mi umožní platiť nižšie poplatky, lebo...“ Rozpačito pokrčila plecami. „Vraj by som mohla mať vynikajúce študijné výsledky. Niekto im vypadol z ročníka, takže môžem nastúpiť od ďalšieho semestra.“

„A čo Thomas?“

„V areáli univerzity je škôlka. Cez týždeň môžeme bývať v malom bytíku tam a chodili by sme sem iba na víkendy.“

„Aha.“

Cítila som, že ma pozoruje. Nevedela som, ako sa mám tváriť.

„Zúfalo túžim znova používať mozog. Práca v kvetinárstve mi ničí sivé bunky. Chcem sa učiť a zlepšovať. A už som na nervy z tej studenej vody. Mrznú mi z nej ruky.“

Obe sme uprene hľadeli na jej ruky, ktoré aj v tropickej horúčave v našom dome boli zružovené.

„Ale...“

„Áno, nebudem pracovať, Lou. Nebudem môcť mame prispievať na domácnosť. Dokonca... dokonca možno budem potrebovať, aby mi trochu pomohli oni.“ Tentoraz bola očividne nesvoja. Keď na mňa pozrela, tvárila sa takmer ospravedlňujúco.

Zdola do izby doľahol mamin smiech, zrejme pozerala niečo zábavné v televízii. Počuli sme, ako kričí na starého otca. Často mu vysvetľovala, čo sa deje na obrazovke, hoci sme ju ubezpečovali, že to nie je potrebné. Nezmožila som sa na slovo. Význam sestriných slov sa mi rozležal v hlave pomaly, ale neodvratne. Cítila som sa, ako sa asi cíti obeť mafie, ktorej pomaly tuhne okolo členkov betón.

„Musím do toho ísť, Lou, naozaj. Chcem pre Thomasa viac, chcem viac pre nás oboch. Jediná možnosť, ako niečo dosiahnuť, je vrátiť sa na univerzitu. Nikdy som nemala nijakého Patricka. A nie som si istá, či ho niekedy budem mať, keďže vzhľadom na Thomasa nikto nie je žeravý začať si so mnou. Musím sama urobiť to najlepšie, čo sa dá.“

Keď som stále nič nehovorila, dodala: „Kvôli sebe aj kvôli Thomasovi.“

Prikývla som.

„Lou? Prosím ťa.“

Dosiaľ nikdy som nevidela svoju sestru, aby sa tvárila takto. Bola som z toho nesvoja. Zdvihla som hlavu, nasilu som sa usmiala.

Keď som napokon prehovorila, nespoznala som svoj hlas.

„Ako vravíš. Ide len o to, aby som si naňho zvykla. Samozrejme, že prvé dni budú ťažké.“